

Bespreking: Guus van der Veer

Allen & Sandra Parton: 'Een held van een hond' Hoe een ondeugende pup een familie in nood er weer bovenop hielp. Uitgeverij De Boekerij BV, Amsterdam 2011. ISBN 9789022560136 (Niet aangeboren Hersenletsel/Ongeluk/ED/1) Zie ook: www.boekerij.nl

Soort boek/ziekte/stijl: Het boek van 285 pagina's beschrijft de lotgevallen van een man met niet aangeboren hersenletsel en de gevolgen voor zijn gezin. Afwisselend komen de man en zijn echtgenote aan het woord. Het boek is geïllustreerd met foto's van het gezin en de in de titel genoemde hond.

Over de schrijvers: Allen Parton was tot aan zijn ongeluk in 1991 onderofficier bij de Britse marine. Tegenwoordig werkt hij als vrijwilliger voor diverse organisaties. Hij is getrouwd met Sandra. Zij hebben twee kinderen. Sandra Parton werkt voor een instelling die jonge honden traint om gehandicapten te helpen.

Korte beschrijving: In het eerste hoofdstuk beschrijft Allen zijn ontreddering na een ongeluk waarbij hij ogenschijnlijk alleen maar een grote buil opliep. Maar hij had hersenletsel opgelopen, waardoor hij niet goed meer kon lopen, niet duidelijk meer kon spreken, en ook nog worstelde met ernstig geheugenverlies. Daarna, in hoofdstuk 2, begint zijn vrouw Sandra met haar kant van het verhaal. In hoofdstuk 3 is Allen weer aan de beurt. Op die manier krijgen we vanuit verschillende perspectieven een indruk van de rampzalige consequenties van niet aangeboren hersenletsel voor een jong gezin. Maar dan komt er, na zeven jaar narigheid, een jonge hond in huis: Endal. Allen en Endal reken zeer op elkaar gesteld. Endal is in opleiding tot hulphond, maar lijdt aan osteoartritis in de gewrichten van zijn voorpoten. Ondanks dat wordt hij een slimme hulphond, die kan helpen bij geldpinnen, Allen's rolstoel naar het bed toe halen, dingen oprapen die Allen laat vallen enzovoort. Maar minstens zo belangrijk is het effect van Endals aanwezigheid op de Allens stemming: hij krijgt weer wat plezier in het leven en wordt een actieve werker voor diverse liefdadige instellingen. Maar helaas heeft een hulphond niet het eeuwige leven.

Wat viel op: Het boek leest als een goed geschreven reportage, met schokkende maar ook met vertederende passages.

Citaten: Pag.24: Sandra beschrijft Allens terugkeer naar huis kort na het ongeluk: "Op dat moment klonken er gegil en rennende voetstappen, en stormden de kinderen het huis binnen 'Papa!' riepen ze, dolblij om hem weer te zien. Zoe sprong op zijn knie en Liam ging dicht tegen hem aan op de bank zitten. 'Ga weg!' viel hij uit, en hij duwde Zoe weg. De verbijsterde blik op haar gezichtje was hartverscheurend."

Pag.54: Allen over hetzelfde moment: "Ik herinnerde me niets in het huis waar we naartoe gingen, maar er hingen overal foto's van Sandra, de kinderen en mij, dus ik wist dat ik daar thuis hoorde. Wanneer zou mijn geheugen terugkeren? Toen ging de deur open en kwamen er twee kinderen schreeuwend en gillend binnengestormd. Ik kon niet tegen het lawaai. Het voelde niet alsof ik hun vader was. Er was geen enkele band, geen herinneringen aan hun babytijd. Ze waren als vreemden en leken met zijn tweeën lawaai te maken voor twintig. Het deed pijn aan mijn oren en galmde door mijn hoofd. 'Ga weg!' Ik wuifde met mijn hand en Sandra kwam bezorgd aangesneld."

‘Ga weg!’gebaarde ik ook naar haar. Mijn stem klonk dik en ik sprak brabbelend....”

Pag.91: Allen: “Ik begon paranoïde te worden en beschuldigde Sandra ervan dat ze me bespiedde en leugens verspreidde. Ik vroeg me af of ze me afluisterden en of ik in de gaten werd gehouden door verborgen camera’s. Ik besloot dat ik niemand kon vertrouwen: iedereen was tegen me en probeerde me om persoonlijke redenen te beletten weer aan het werk te gaan.”

Pag.193: Sandra: “Allen en Endal waren goede maatjes en waren geheel op elkaar ingespeeld. Ze vormden samen een echte, exclusieve jongensclub. Endal nam geen bevelen van mij aan en Allen al helemaal niet. Het was raar voor me om te zien hoe mijn man een hechte band met een ander levend wezen kreeg, een band die wij niet hadden, maar ik was nooit ofte nimmer jaloers. Mijn overheersende emotie was opluchting dat allens geestesgesteldheid sterk verbeterde. Voor het eerst in zeven lange jaren zag ik licht aan het einde van de tunnel.”

Allen: “Zelfs als Endal thuis opgesloten zat, was hij een enthousiaste metgezel en we deden samen veel spelletjes. Hij was dol op zijn Kong, een stuk hol speelgoed van stevige rubber aan een touwtje waarin ik koekjes verstopte. Hij zwaaide ermee in het rond alsof het een wildbeest was dat hij probeerde te bedwingen en kauwde erop tot hij het lekkers eruit had gegeten...”

Recensies/extra: Zie http://www.bol.com/nl/p/nederlandse-boeken/held-van-een-hond/1001004008503891/index.html#product_judgement voor recensies en zie http://www.youtube.com/watch?v=kctPjEARt_k voor beelden van Allen Parton en Endal.